

Dag. Og jeg vil fremhæve, at der havde været Tid nok. Der er gaaet omtrent en Uge siden første Behandling, og denne Uge kunde udmærket godt være brugt til en kortvarig Udvalgsbehandling, som fra andre Sider blev foreslaaet. Der er sikkert forhandlet i denne Uge, det er der ingen Tvivl om; der synes ogsaa efter den højtærede Ordførers Foredrag at være truffet Overenskomster. Hvorfor have disse Forhandlinger ikke maattet foregaa paa officiel, korrekt parlamentarisk Vis i et Udvalg? Hvorfor skulle vi dog mere og mere, under det saakaldte ny System, ind paa det, som blev de gamle moderates Achilleshæl, deres saarbare Punkt, og med Rette rejste en stærk Bevægelse mod den? Hvorfor skulle vi mere og mere, stærkere og stærkere ind paa disse Udentingsbeslutninger, hvor al Ting skal afgøres? Det bliver til sidst et Vrængebillede af Parlamentarisme, i Stedet for at Venstres Kommen til Magten skulde være Parlamentarismens Gennemførelse. Jeg fremhæver altsaa de mange og forskelligartede Ændringsforslags Fremkomst som et Vidnesbyrd om, at vi havde Ret, der ønskede en Udvalgsbehandling; man kunde lige saa godt være gaaet den Vej. Nu fremgaar det af den ærede Ordførers Tale, at der er forhandlet, og forhandlet meget, og vistnok truffet visse Overenskomster; thi han sagde, at det, der nu forelaa, var et Kompromis, der skulde bevæge visse Medlemmer her i Tinget til at opgive den Stilling, de toge i Fjor. Dette Kompromis er ikke et Kompromis mellem de forskellige Parter, der ere traadte frem for Offentligheden, og som vare uenige ved første Behandling. Det er altsaa et Kompromis indenfor forskellige Retninger, forskellige Fløje i den ærede Ordførers eget Parti. Det havde været ønskeligt, at vi, der ikke have haft Mulighed for at følge disse Forhandlinger og ikke ere blevne klare over, hvad dette Kompromis drejer sig om, havde faaet tydeligere og klarere Besked fra den ærede Ordførers Side. Saa vidt jeg forstod ham, var hans og de to andre Forslagsstilleres Ændringsforslag om ikke blot at gøre §§ 10—12, men ogsaa §§ 13—17 vedvarende Kærnen i Kompromiset, og det skulde bevirke, at nogle Pryglefjender fra i Fjor bleve Pryglevenner i Aar, eller maaske dog neutrale — ja, jeg kender ikke Enkelthederne i Kompromiset, de ville først vise sig ved Afstemningen. Jeg vil dog advare meget bestemt imod, at anse dette Forslag for noget saa overordentlig værdifuldt. Det gaar nu mærke-

ligt nok i ganske modsat Retning af, hvad den ærede Ordfører mente ved 1ste Behandling. Der bebudede han klart og bestemt et Ændringsforslag om at udstemme Landstingets Bestemmelse om, at §§ 10—12 skulde være vedvarende — nu er han altsaa kommen en anden Vej, nu lader han Landstingets Bestemmelse ikke blot staa, men forøger den, supplerer den ved at lade ogsaa nogle andre Paragraffer, dem, man kalder de mere humane, være vedvarende.

Den væsentligste af disse Paragraffer er jo § 15, om Børns Straffrihed og Børns Opdragelse. Jeg er meget i Tvivl om, at det er et Fremskridt for Børnesagens eller Børneopdragelsens Skyld at gøre denne Paragraf vedvarende. Jeg er meget i Tvivl, om det ikke er et Tilbageskridt, om man ikke herved i høj Grad næsten indbyder Landstinget, hvis Stilling til Børneloven vi ikke kende — den er i Udvalg —, til at lade Lovgivningsmagten slaa sig til Ro med § 15. Det vil sige, det er et Surrogat for den Børneopdragelseslov, vi nys enstemmigt have vedtaget, og som der er den største Trang til, og overfor hvilken der er den stærkeste Stemning i vide Kredse af Befolkningen, selv et Blad som „Kristeligt Dagblad“, der sandelig ikke kan anses som radikalt eller socialistvenligt, skrev forleden, at det vilde være i højeste Grad beklageligt, hvis denne Lov, som alle Børnvenner i Landet længes efter og have arbejdet for i mange Aar, skulde skydes ud i det blaa, medens Pryglebestemmelserne, som dette Blad ganske vist intet havde imod, bleve gennemførte, thi disse vare dog kun, som Bladet med fuldkommen Ret sagde, et politisk Rabaldernummer fra den højtærede Justitsministers Side — det have de altid været, og det ere de fremdeles. Jeg ser en stor Fare i at gøre § 15 vedvarende. Da jeg ved første Behandling spurgte Ordføreren for Reformpartiet, om han havde nogen Sikkerhed for, at Børneopdragelsesloven blev gennemført i Landstinget, fordi jeg mente, at det var dog hverken rigtig saglig set eller egentlig Udtryk for en klog Politik at give Reaktionen, hvad den krævede, men saa ikke gennemføre de humane Bestemmelser — og det var jo Grundlaget for hele Kompromiset, som blev sluttet i Fjor, og som aabenbart skal yderligere tilspidises i Aar —, saa svarede den højtærede Ordfører, at jeg havde vist overset, at der i dette Lovforslag indeholdtes en Børneopdragelseslov, nemlig §§ 15 og 16. De ere ikke, sagde han, udtømmende, ikke saa udtømmende som det Lovforslag,